

Arrest

nr. 229 094 van 21 november 2019
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 24 augustus 2016, diende op 17 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek resulteerde in een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, genomen op 25 juni 2018 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende bij de Raad, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 212 609 van 21 november 2018.

Op 20 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister in hoofde van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw die verklaart te heten,

naam : R.

voornaam : Y.

geboortedatum : 01.01.1998

geboorteplaats : O.

nationaliteit : Marokko

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25/06/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) en op 21/11/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 24/08/2016 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 30 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 7, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidens dewelke het bestuur verplicht is haar verplichtingen te motiveren. Verzoeker verwijt de verwerende partij ook een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker geeft voornamelijk een theoretische uiteenzetting over de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen. Hij betoogt in essentie dat de verwerende partij een onderzoek moet doen naar een mogelijk risico op een schending van artikel 3 van het EVRM alvorens zij een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert en dat zij de belangen die in de weegschaal liggen moet afwegen. Hij wijst verder op het feit dat hij een verzoek om internationale bescherming had ingediend, en op zijn kwetsbare profiel omdat hij geen netwerk heeft in Marokko en er dus niet kan terugkeren zonder risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Uit niets blijkt dat met zijn specifieke individuele situatie en zijn eventuele vrees bij terugkeer rekening werd gehouden, terwijl hierover uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd.

2.1.2. Hoewel het Hof van Justitie van de Europese Unie meermaals heeft gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie, moet erop worden gewezen dat de plicht tot formeel motiveren die verzoeker uit deze bepaling afleidt ook terug te vinden is in nationale reglementering die

zich richt tot bestuurlijke overheden zoals de verwerende partij. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen met name, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

2.1.3. De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker niet betwist dat hij zich in het geval, bedoeld in artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevindt. Evenmin betwist hij dat zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, zowel door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als, in beroep, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het arrest van de Raad nr. 212 609 van 21 november 2018 werd de specifieke situatie van verzoeker onder de loep genomen, niet alleen in het licht van een vervolgingsvrees zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, maar ook in het licht van de nood aan subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Aldus werd reeds getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad trad op dit vlak de Commissaris-generaal bij, die het volgende had geoordeeld:

"Evenmin zijn er redenen om aan te nemen dat u, ingeval van een terugkeer naar Marokko, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet. Wat betreft uw vrees dat u ingeval van een terugkeer naar Marokko op het 'slechte pad' zou terecht komen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit een loutere bewering van uw kant betreft die kant noch wal raakt. Zo stelde u meermaals dat: "Er is geen ander pad. De stad waarin ik woonde heeft maar één pad. Dat pad" (zie CGVS, p. 8). Dient vooreerst te worden opgemerkt dat het hoofdzakelijk een persoonlijke keuze van uzelf betreft om rond te hangen met foute vrienden en u als gevolg daarvan al dan niet in een drugsmilieu te begeven. Door te stellen dat het uw enige keuze betreft ontloopt u elke eigen verantwoordelijkheid wat betreft uw levenskeuzes. Vervolgens kan het weinig overtuigen dat u enkel in uw onderhoud zou kunnen voorzien door in het drugsmilieu te belanden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw eigen broer als verpleger werkt in een ziekenhuis en een eigen woning huurt (zie CGVS, p. 6 en 9).

Dit toont aan dat er zeker andere opties zijn om in uw onderhoud te voorzien naast het verhandelen van drugs. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u tot op heden nog verschillende familieleden heeft in Marokko waaronder uw moeder, uw broer A.(...) R.(...) alsook verschillende ooms en tantes aan vaderzijde. Daarenboven blijkt uw verklaringen dat u voor uw vertrek uit Marokko afwisselend bij uw ooms en tantes aan vaderzijde verbleef alsook bij uw moeder in het huis van uw grootouders (zie CGVS, p. 4 en 6). Bovendien staat u tot op heden in contact met uw moeder alsook uw broer in Marokko (zie CGVS, p. 6). Dat u in geval van een terugkeer niet bij uw moeder dan wel bij uw broer of andere familieleden zou terechtkunnen en geen enkele steun van hen zou kunnen krijgen, eventueel tijdelijk, toont u dan ook geenszins aan. Kan hier bovendien nog worden aan toegevoegd dat uit uw verklaringen ook blijkt dat u, tijdens uw verblijf in België, onderhouden werd door uw zus en oom (zie CGVS p. 7).

Waarom zij u, ingeval van een eventuele terugkeer, niet alsnog, desnoods tijdelijk, zouden kunnen ondersteunen om u op die manier te helpen uw leven in uw land van herkomst (terug) op te bouwen, is geenszins duidelijk."

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoekers argument dat hij zijn specifieke situatie waarop hij alludeert in de feitenuiteenzetting van zijn verzoekschrift niet heeft kunnen uiteenzetten alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, niet opgaat, net zomin als zijn argument dat geen rekening zou zijn gehouden met deze situatie. Overigens brengt hij geen enkel ander concreet element bij waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

Voorts valt niet in te zien welk belang verzoeker zou hebben bij de grief dat in het thans aangevochten bevel niet werd gemotiveerd over het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar Marokko. Zoals reeds gesteld haalt hij geen andere elementen aan dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verder moet worden vastgesteld dat verzoeker op de hoogte was van de motieven van de beoordeling van zijn situatie in het licht van het voormelde risico; hij is staat gebleken om er zich tegen te verweren –getuige daarvan zijn beroep bij de Raad dat heeft geleid tot het arrest nr. 212 609- zodat hij niet aantoonde welke belangenschade er zou zijn nu de motieven die hadden geleid tot de vaststelling dat geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling was aangetoond niet werden gereproduceerd in de bestreden beslissing. De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht kan *in casu* niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Tot slot moet er nog op worden gewezen dat verzoeker weliswaar de schending aanvoert van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, maar geen enkele toelichting geeft over de wijze waarop hij meent dat deze bepaling met de voeten werd getreden, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.1.4. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker herhaalt dat de specifieke elementen van zijn familie- en privéleven niet in acht werden genomen en dat hij geen enkele binding meer heeft met Marokko. Er is dus ook geen belangenafweging geweest in het licht van artikel 8 van het EVRM. Aangezien in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt over zijn familie- en privéleven, moet ze worden vernietigd.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Opdat verzoeker zich dienstig kan beroepen op de bescherming geboden door deze bepaling, moet hij aannemelijk maken dat hij in België een beschermenswaardig gezins- familie- of privéleven heeft dat in de weg zou kunnen staan van een verwijderingsmaatregel. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker op dat vlak in gebreke blijft en geen enkel concreet element bijbrengt waaruit zou kunnen

blijken dat hij zich in een mogelijke beschermenswaardige situatie bevindt. Derhalve toont hij niet aan dat en om welke reden de verwerende partij *in casu* had moeten motiveren over artikel 8 van het EVRM.

Overigens is uit de beoordeling van het eerste middel, en meer bepaald uit de geciteerde passage uit de beslissing van de Commissaris-generaal, die werd bijgetreden door de Raad in zijn arrest van 21 november 2018, gebleken dat verzoekers verklaring dat hij geen enkele binding met Marokko meer heeft niet zonder meer kan worden aangenomen. Ook nu brengt hij geen enkel concreet gegeven bij dat het niveau van een loutere bewering overstijgt, terwijl reeds werd vastgesteld dat verzoeker in Marokko nog verschillende familieleden heeft, waaronder zijn moeder, zijn broer en verschillende ooms en tantes aan vaderszijde, dat hij voor zijn vertrek uit Marokko afwisselend bij zijn ooms en tantes aan vaderszijde verbleef alsook bij zijn moeder in het huis van zijn grootouders en dat hij nog in contact staat met zijn moeder en broer in Marokko en niet is aangetoond dat hij in geval van een terugkeer niet bij één van deze familieleden zou terechtkunnen en geen enkele steun van hen zou kunnen krijgen.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS